

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 55.940/1
van 12 mei 2014

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning, het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne, het besluit van de Vlaamse Regering van 14 december 2007 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de bodemsanering en de bodembescherming, het besluit van de Vlaamse Regering van 12 december 2008 tot uitvoering van titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid en het besluit van de Vlaamse Regering van 17 februari 2012 tot vaststelling van het Vlaams reglement betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen’

Op 2 april 2014 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur verzocht binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot 12 mei 2014, een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning, het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne, het besluit van de Vlaamse Regering van 14 december 2007 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de bodemsanering en de bodembescherming, het besluit van de Vlaamse Regering van 12 december 2008 tot uitvoering van titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid en het besluit van de Vlaamse Regering van 17 februari 2012 tot vaststelling van het Vlaams reglement betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen’.

Het ontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 29 april 2014. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Wilfried VAN VAERENBERGH en Wouter PAS, staatsraden, Marc RIGAUX en Michel TISON, assessoren, en Greet VERBERCKMOES, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Kristine BAMS, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 12 mei 2014.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

2. Het om advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt tot het wijzigen van diverse besluiten inzake milieuvergunningen, milieuhygiëne en milieubeleid, bodemsanering en -bescherming, en het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen.

Rechtsgrond daarvoor wordt geboden door de decretale bepalingen waarvan melding wordt gemaakt in de eerste vier leden van de aanhef van het ontwerp, met dien verstande dat daarbij moet worden opgemerkt wat volgt.

3.1. Artikel 50 van het ontwerp moet worden geacht rechtsgrond te vinden in artikel 26, tweede lid, van het decreet van 23 december 2011 ‘betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen’, dat aan de Vlaamse Regering de bevoegdheid verleent om nadere regels vast te stellen voor de wijze waarop de gemeenten de kosten van het beheer van huishoudelijke afvalstoffen berekenen.

3.2. Artikel 70 van het ontwerp vindt, benevens in artikel 16.1.2 van het decreet van 5 april 1995 ‘houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid’, waarnaar wordt verwezen in het tweede lid van de aanhef, ook rechtsgrond in artikel 16.4.27, derde lid, van dat decreet, dat de Vlaamse Regering opdraagt de lijst van milieu-inbreuken vast te stellen.

3.3. Wat de taken betreft die in de artikelen 15, 21 en 28 van het ontwerp worden toebedeeld aan de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij (OVAM), kan als rechtsgrond worden gerefereerd aan artikel 10.3.4, § 6, van het voornoemde decreet van 5 april 1995, dat de Vlaamse Regering bevoegd maakt om nadere regels vast te stellen met betrekking tot de taken van OVAM.

4. In artikel 57 van het ontwerp wordt in een uitzondering voorzien op de in artikel 25, § 2, van het decreet van 23 december 2011 vervatte verplichting om iedere afgifte van bedrijfsafvalstoffen als vermeld in artikel 25, § 1, 2° en 3°, van dat decreet, vergezeld te laten gaan van een afgiftebewijs. In artikel 25 van het decreet wordt de Vlaamse Regering evenwel niet gemachtigd om in dergelijke uitzondering te voorzien.¹ De Raad van State, afdeling Wetgeving, ziet geen andere bepaling die artikel 57 van het ontwerp tot rechtsgrond kan strekken. De betrokken bepaling kan in dat geval niet in het ontwerp worden behouden.

¹ Het gegeven dat de Vlaamse Regering in artikel 25, § 3, tweede lid, van het decreet van 23 december 2011 wordt gemachtigd om nadere regels vast te stellen voor het afgiftebewijs houdt niet de bevoegdheid in om vrijstelling te verlenen van de verplichting om over dergelijk afgiftebewijs te beschikken.

5. In verband met artikel 71 van het ontwerp verklaarde de gemachtigde:

“Aangezien deze overgangsbepaling gekoppeld is aan de wijziging van het normenkader VLAREMA-VLAREBO dat geschrapt is uit het wijzigingsbesluit, mag deze overgangsmaatregel van artikel 71 weg.”

Er kan worden ingestemd met het voorstel om artikel 71 uit het ontwerp weg te laten.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Voorafgaande opmerking

6. Het ontworpen besluit van de Vlaamse Regering strekt mede tot het omzetten in het interne recht van sommige bepalingen van richtlijnen 2012/19/EU² en 2013/56/EU³. Men voege derhalve in het ontwerp een nieuw artikel 1 toe waarin van die omzetting melding wordt gemaakt.

Aanhef

7. Rekening houdend met hetgeen is opgemerkt met betrekking tot de rechtsgrond voor het ontwerp, vermeldde men in het tweede lid van de aanhef van het ontwerp ook nog de artikelen 10.3.4, § 6, en 16.4.27 van het decreet van 5 april 1995.

In het derde lid van de aanhef dient de vermelding van artikel 3, § 2, van het decreet van 27 oktober 2006 ‘betreffende de bodemsanering en de bodembescherming’ te vervallen, rekening houdend met hetgeen *sub* 5 is opgemerkt met betrekking tot artikel 71 van het ontwerp.

In het vierde lid van de aanhef vervange men de verwijzing naar artikel 25, § 3, van het decreet van 23 december 2011 door een verwijzing naar artikel 26 van dat decreet.

8. Door de gemachtigde is bevestigd dat met betrekking tot het ontwerp de notificatieprocedure, bedoeld in richtlijn 98/34/EG⁴, is doorlopen. Hiervan wordt het best ook melding gemaakt in de aanhef van het ontwerp.

² Richtlijn 2012/19/EU van het Europees Parlement en de Raad van 4 juli 2012 ‘betreffende afgedankte elektrische en elektronische apparatuur’.

³ Richtlijn 2013/56/EU van het Europees Parlement en de Raad van 20 november 2013 ‘tot wijziging van Richtlijn 2006/66/EG van het Europees Parlement en de Raad inzake batterijen en accu’s, alsook afgedankte batterijen en accu’s, wat het op de markt brengen van cadmiumhoudende draagbare batterijen en accu’s voor gebruik in draadloos elektrisch gereedschap en van knoopcellen met een laag kwikgehalte betreft, en houdende intrekking van Beschikking 2009/603/EG van de Commissie’.

⁴ Richtlijn 98/34/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 juni 1998 ‘betreffende een informatieprocedure op het gebied van normen en technische voorschriften en regels betreffende de diensten van de informatiemaatschappij’.

9. In de aanhef moet tevens worden verwezen naar de adviezen van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen en de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen, die dateren van respectievelijk 24 januari 2014 en 20 februari 2014.

Artikel 9

10. Artikel 9, 4°, van het ontwerp strekt ertoe in artikel 1.2.1, § 2, 68°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 17 februari 2012 ‘tot vaststelling van het Vlaams reglement betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen’ (VLAREMA) de omschrijving van het begrip “producent” te vervangen door een omschrijving die nauwer aansluit bij de definitie van “producent” in artikel 3.1, f), van richtlijn 2012/19/EU. Als gevolg van die vervanging wordt het begrip “producent” verruimd, hetgeen de vraag doet rijzen of hierdoor in sommige bepalingen van VLAREMA geen bijkomende verplichtingen worden opgelegd die verder reiken dan die welke voortvloeien uit Europese regelgeving en Europese richtlijnbevestigingen in het bijzonder.

De gemachtigde verduidelijkt in dat verband:

“Er is, naast AEEA, alleen voor afgedankte voertuigen en batterijen een Europese richtlijn. De definitie van producent van artikel 9, 4°, is niet van toepassing voor deze twee stromen. Het VLAREMA bevat reeds een aparte definitie voor voertuigproducent (artikel 1.2.1, § 3, 8°) en voor producent van batterijen en accu’s (artikel 1.2.1, §4, 7°). Er worden geen wijzigingen aangebracht aan deze definities. De nieuwe definitie voor producent, die alleen geldt voor de andere stromen, levert dan ook geen tegenstrijdigheden op met de Europese richtlijnen voor afgedankte voertuigen of batterijen.”

Daarnaast blijft de vraag of de verruimde invulling van het begrip “producent” geen aanleiding kan geven tot belemmeringen van het vrij verkeer van goederen, zoals dat wordt omschreven in de artikelen 34 en 36 van het EU-werkingsverdrag. De gemachtigde verwees in dat verband naar het gegeven dat “het tweede lid geen verplichting oplegt”, zodat de vraag naar de verenigbaarheid met het beginsel van vrij verkeer niet zou rijzen. Wat dat betreft moet evenwel worden opgemerkt dat als gevolg van de verruiming van het begrip “producent” bijkomende verplichtingen zullen worden opgelegd met toepassing van nog diverse andere bepalingen van VLAREMA⁵. De ontworpen bepaling onder artikel 9, 4°, van het ontwerp dient derhalve aan een bijkomend onderzoek te worden onderworpen wat de verenigbaarheid ervan met het beginsel inzake het Europese vrije verkeer van goederen betreft.

Artikel 17

11. In het ontworpen artikel 2.3.2.2, vierde lid, van het besluit van 17 februari 2012 (artikel 17, 2°, van het ontwerp), wordt aan de minister de bevoegdheid verleend om de regeling, bedoeld in het ontworpen artikel 2.3.2.2, derde lid, uit te breiden naar andere bouw- en sloopmaterialen. Dergelijke bevoegdheidsdelegatie houdt voor de minister de mogelijkheid in om het toepassingsgebied van de betrokken regeling uit te breiden, hetgeen bezwaarlijk kan worden

⁵ Zie b.v. artikel 3.4.12.1 van het besluit van 17 februari 2012.

beschouwd als zijnde een bijkomstige of detailaangelegenheid die aan de minister kan worden overgelaten. Dergelijke uitbreiding dient zaak van de Vlaamse Regering zelf te blijven, dan wel dienen in het ontwerp voldoende precieze criteria te worden opgesomd op grond waarvan de minister tot de beoogde uitbreiding kan beslissen.

Artikel 24

12. Het ontworpen artikel 3.2.1.5 van het besluit van 17 februari 2012 heeft blijkbaar een extraterritoriale werking. De gemachtigde bevestigde dit in de volgende bewoordingen:

“Dit artikel heeft inderdaad een extraterritoriale werking gezien het ook van toepassing is op personen gevestigd buiten het grondgebied. Belangrijk wel te noteren dat dit artikel alleen van toepassing is op deze personen die een product via verkoop op afstand rechtstreeks aan particuliere huishoudens op het grondgebied verkopen. Er worden dus alleen verplichtingen opgelegd aan personen gevestigd buiten het grondgebied die een commerciële activiteit met personen op ons grondgebied voeren. Artikel 30 (ontworpen artikel 3.4.4.15) voert dezelfde verplichting in voor AEEA, dit in uitvoering van de Europese Richtlijn voor AEEA. Met artikel 24 voeren we hetzelfde principe in voor de andere stromen waarvoor in Vlaanderen de aanvaardingsplicht van toepassing is.”

Aansluitend hierop werd aan de gemachtigde gevraagd of de verplichtingen die voortvloeien uit de ontworpen bepaling onder artikel 24 van het ontwerp in overeenstemming zijn met voorschriften van Europese richtlijnen die eventueel gelden voor andere stromen die onder de toepassing van de ontworpen bepaling vallen. De gemachtigde antwoordde:

“Naast AEEA is er alleen een Europese richtlijn voor de afvalstroom batterijen en de afvalstroom afgedankte voertuigen. Voor de andere afvalstromen waarop dit artikel van toepassing is, bestaat geen Europese richtlijn. Deze twee richtlijnen vormen geen probleem voor de invoering van artikel 3.2.1.5. In tegenstelling tot de richtlijn AEEA bevatten deze richtlijnen geen soortgelijke bepaling. De definitie van een voertuigproducent en een producent van batterijen laat ook toe om artikel 3.2.1.5 toe te passen.”

Wat meer specifiek het ontworpen artikel 3.2.1.5, tweede lid, van het besluit van 17 februari 2012 betreft, werd er door de gemachtigde nog op gewezen dat in dat lid geen verplichting wordt opgelegd, maar dat erin enkel in de mogelijkheid wordt voorzien om via een gevolmachtigde te voldoen aan de ontworpen regeling.

Blijft ook met betrekking tot het ontworpen artikel 3.2.1.5, van het besluit van 17 februari 2012, de vraag of de erin vervatte verplichtingen verenigbaar zijn met het Europese vrij verkeer van goederen en op grond van welke argumenten in voorkomend geval kan worden aangenomen dat de ontworpen regeling op dat punt geen ontoelaatbare handelsbelemmering inhoudt.⁶ Wat dat betreft, antwoordde de gemachtigde het volgende:

“Er is nog steeds vrij verkeer mogelijk binnen Europa. Wel worden aan de buitenlandse bedrijven die via verkoop op afstand rechtstreeks verkopen aan particulieren dezelfde verplichtingen inzake de aanvaardingsplicht opgelegd als aan binnenlandse bedrijven. Er kan hierbij ook verwezen worden naar het Arrest van de Raad Van State van 2 februari 2004 nr. 127/673 (artikel 5.1.2.2) dat stelt dat maatregelen die zonder onderscheid van toepassing zijn op de binnenlandse en op de uitvoerhandel in principe buiten de werkingssfeer van artikel 37 (thans 29) van het EG-verdrag vallen.

Mocht het buitenlandse bedrijf niet als producent beschouwd worden, moet de particulier immers als producent (invoerder) beschouwd worden. Met de bestaande definitie is dit het geval. Het is echter niet mogelijk om dit te controleren. Alle particulieren die rechtstreeks aankopen in het buitenland, zouden dan als producent moeten aansluiten bij een beheersorganisme (of zelf instaan voor de inzameling en verwerking). De particulier moet dan zelf de milieubijdrage betalen aan het beheersorganisme. Indien dit niet wordt afgedwongen, krijgen buitenlandse bedrijven een concurrentieel voordeel gezien op hun producten geen milieubijdrage wordt aangerekend. Met het oog op een gelijk speelveld is de invoering van deze bepaling dus belangrijk. Vrijstelling van buitenlandse producenten ondermijnt ook de financiering van het opgezette inzamelsysteem gezien de producten dan zonder milieubijdrage worden verkocht, maar wel in ons land zullen worden afgedankt. Door de toename van internetverkoop wordt een adequate regeling dus meer en meer van belang. Door het systeem van de gevolmachtigde te voorzien wordt getracht om het voor bedrijven makkelijk te maken om aan deze verplichting te voldoen terwijl het voor de overheid overzichtelijk en controleerbaar blijft.”

Bijkomend wees de gemachtigde er nog op dat, specifiek wat het ontworpen artikel 3.2.1.5, tweede lid, van het besluit van 17 februari 2012 betreft, er uiteraard geen probleem kan rijzen op het vlak van het vrij verkeer aangezien het betrokken lid geen enkele verplichting inhoudt.

De door de gemachtigde verstrekte uitleg lijkt niet van aard te zijn om alle vraagpunten inzake de verenigbaarheid van de ontworpen bepaling met de beginselen inzake Europees vrij verkeer te beantwoorden. De ontworpen regeling komt er immers op neer dat buitenlandse bedrijven aan bijkomende verplichtingen worden onderworpen: de verkopers op afstand aan particulieren worden er immers toe verplicht om iemand aan te wijzen en worden in voorkomend geval onderworpen aan een uitgebreide producentenverantwoordelijkheid met betrekking tot het afval waartoe hun producten aanleiding geven.⁷ De ontworpen bepaling brengt

⁶ Het principiële verbod van handelsbelemmering dient te worden toegepast met inachtneming van onder meer de temperingen die eraan zijn aangebracht in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Dergelijke tempering werd al ingezet met HvJ 20 februari 1979, *Cassis de Dijon*, 120/78, en werd verder ontwikkeld in latere rechtspraak van het Hof. Zie daarover meer in onder andere K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Europees recht*, Antwerpen, Intersentia, 2011.

⁷ Tevens mag erop worden gewezen dat het arrest van de Raad van State waaraan wordt gerefereerd in de toelichting van de gemachtigde betrekking heeft op een uitvoersituatie en niet op een invoersituatie, waarover het evenwel gaat in de ontworpen bepaling.

voor de betrokken bedrijven bijkomende kosten met zich die er met toepassing van de huidige regeling niet zijn. Dit klemmt des te meer nu de ontworpen bepaling specifiek de verkoop op afstand vanuit een andere lidstaat betreft die, afhankelijk van de gebruikte communicatietechniek, gebeurlijk onder het toepassingsgebied kan vallen van de Richtlijn inzake elektronische handel⁸. Op grond van het door deze richtlijn gehuldigde “internemarktbeginsel” mogen de lidstaten het vrije verkeer van diensten van de informatiemaatschappij die vanuit een andere lidstaat worden geleverd, niet beperken om redenen die vallen binnen het door de richtlijn gecoördineerde gebied.

Om al deze redenen doen de stellers van het ontwerp er goed aan om ook de regeling die is opgenomen in het ontworpen artikel 3.2.1.5 van het besluit van 17 februari 2012, aan een bijkomend onderzoek te onderwerpen vanuit het oogpunt van de overeenstemming met het Europese vrije verkeer van goederen en met de bepalingen van de Richtlijn inzake elektronische handel.

Artikel 33

13. In de ontworpen artikelen 3.4.4.3 en 3.4.4.11 (artikel 33 van het ontwerp), maar ook in het ontworpen artikel 5.2.5.8 (artikel 52 van het ontwerp) van het besluit van 17 februari 2012, wordt verwezen naar de ISO-norm 17020. Deze norm is niet bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad*. Normen die niet overeenkomstig artikel 190 van de Grondwet zijn bekendgemaakt zijn in beginsel niet aan iedereen tegenwerpbaar. Indien de verwijzing naar de betrokken norm wordt behouden in het ontwerp dienen de stellers van dat laatste erop toe te zien dat de norm op een andere wijze voldoende toegankelijk en kenbaar is.

14. Aan de gemachtigde werd gevraagd of het ontworpen artikel 3.4.4.15 van het besluit van 17 februari 2012 in overeenstemming is met het bepaalde in artikel 17 van richtlijn 2012/19/EU, ermee rekening houdend dat in de richtlijn wordt uitgegaan van “producenten” en de ontworpen bepaling het heeft over “elke natuurlijke persoon of rechtspersoon”.

De gemachtigde antwoordde:

“Dit is in overeenstemming met artikel 17 van de richtlijn gezien de natuurlijke personen en rechtspersonen in dit geval ook als producent worden beschouwd conform de definitie van producent zoals bepaald in artikel 9, 9° (en in artikel 3, f, van de richtlijn). De producent wordt immers gedefinieerd als ‘ELKE natuurlijke persoon of rechtspersoon die ...’. Artikel 33 is alleen van toepassing voor onderdeel d) van de definitie van producent (degene die gevestigd is buiten het grondgebied en een product via verkoop op afstand verkoopt). Voor de duidelijkheid is geopteerd om dit deel van de definitie van producent in woorden over te nemen eerder dan om te verwijzen naar de definitie. Samengevat: artikel 33 is alleen van toepassing op producenten, maar natuurlijke personen die vallen onder de definitie van producent worden ook als producent beschouwd.”

⁸ Richtlijn 2000/31/EG van het Europees Parlement en de Raad van 8 juni 2000 ‘betreffende bepaalde juridische aspecten van de diensten van de informatiemaatschappij, met name de elektronische handel, in de interne markt’ (‘Richtlijn inzake elektronische handel’).

De vraag naar de overeenstemming van de ontworpen bepaling met artikel 17 van de voornoemde richtlijn blijft niettemin relevant, de door de gemachtigde verstrekte toelichting ten spijt: het ontworpen artikel 3.4.4.15, derde lid, van het besluit van 17 februari 2012 betreft immers personen die niet onder de definitie van “producent” vallen.

Artikel 36

15. In het ontworpen artikel 3.4.7.1 van het besluit van 17 februari 2012 wordt gerefereerd aan een datum die in het verleden ligt (1 maart 2014). Aan de gemachtigde is gevraagd of dat de bedoeling is. Hij antwoordde:

“De datum is gekozen zodat het collectief plan aansluit op de aflopende milieubeleidsovereenkomst. Het lijkt inderdaad aangewezen deze datum aan te passen naar 1 juli 2014.”

De tekst van de ontworpen bepaling dient in die zin te worden aangepast.

Artikel 64

16. Artikel 64 van het ontwerp strekt tot het vervangen van artikel 6.1.3.1, derde lid, van het besluit van 17 februari 2012. Ondervraagd over het verschil dat bestaat tussen de nieuwe en de te vervangen tekst verduidelijkte de gemachtigde:

“De tekst is identiek aan de bestaande die wordt vervangen. Artikel 64 kan dan ook geschrapt worden. Deze fout is erin geslopen omdat de interpretatie m.b.t. de hergebruikcentra voor EEA wel is gewijzigd. Dit werd zo toegelicht in de artikelsgewijze bespreking: Dit artikel blijft ongewijzigd, maar de interpretatie ervan is veranderd m.b.t. de registratie als IHM voor de hergebruikcentra voor EEA. De reden waarom de kringloopcentra in dit artikel niet worden uitgezonderd van de registratieplicht als IHM is omdat de inzameling door klassiek werkende kringloopcentra niet wordt gezien als een afvalstoffeninzameling (behalve voor afgedankte EEA). Een uitzondering is dan ook overbodig.

Hier geldt dezelfde redenering als bij de schrapping van de uitzondering voor kringloopcentra bij artikel 6.1.1.2. Voor hergebruikcentra voor EEA geldt deze redenering echter niet aangezien gebruikte EEA die wordt ingezameld door hergebruikcentra beschouwd wordt als een afvalstof. Enkel wanneer na een voorbereiding voor hergebruik de apparaten voldoen aan de hergebruikscriteria, kunnen de apparaten hun afvalstatuut verliezen. Voor wat betreft de inzameling van gebruikte EEA door kringloopcentra en hergebruikcentra geldt dus wel de plicht tot registratie als IHM.”

Rekening houdend met de door de gemachtigde verstrekte toelichting dient artikel 64 uit het ontwerp te worden weggelaten.

Artikel 72

17. Naar het zeggen van de gemachtigde is het de bedoeling dat de ontworpen regeling – op de artikelen 7 en 34 na – in werking treden overeenkomstig de gangbare regels, d.w.z. op de tiende dag na de dag van de bekendmaking van het besluit in het *Belgisch Staatsblad*.

Hiermee rekening houdend, dient het eerste lid van artikel 72 van het ontwerp te vervallen.

18. Artikel 72, tweede lid – dat artikel 72, eerste lid, dient te worden – verleent aan artikel 7 van het ontwerp terugwerkende kracht tot 1 juni 2012.

Het verlenen van terugwerkende kracht aan besluiten is slechts onder bepaalde voorwaarden geoorloofd, namelijk ingeval er voor de retroactiviteit een wettelijke grondslag bestaat, de retroactiviteit betrekking heeft op een regeling die, met inachtneming van het gelijkheidsbeginsel, voordelen toekent, of in zoverre de retroactiviteit noodzakelijk is voor de continuïteit of de goede werking van het bestuur en daardoor, in beginsel, geen verkregen situaties worden aangetast. Enkel indien de retroactiviteit van de betrokken bepaling in één van de opgesomde gevallen valt in te passen, kan deze worden gebillijkt.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Greet VERBERCKMOES

Marnix VAN DAMME